

Overlevers

Overlevers

Een Jim Callahan thriller

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in de Jim Callahan-thrillerreeks:

De verloren zaak
Codewoord: Innovatis
Buiten diensttijd
Callahan op dreef
Kalm aan, Callahan

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Brave New Books/Martin Brouwers

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789465314396

1^e druk 2025

© 2025 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

OPMERKING

De details omtrent orgaanhandel zoals beschreven op blz. 24 berusten op pure feiten. Ook dat er met die materie in verschillende landen op een andere manier wordt omgegaan. Hier is zowel in de lectuur als op het internet genoeg informatie over te vinden. Behalve die feiten is op het verhaal natuurlijk de nodige verbeeldingskracht losgelaten.

-Martin Brouwers

PROLOOG

Het liep tegen middernacht en het was koud zo half oktober. Jim Callahan glimlachte toen hij de dienstkoppelriem uit de tas haalde die in de bagageruimte van de donkerblauwe Cupra Formentor E-Hybrid VZ Tribe Edition lag en om bond. In de holster zat zijn vertrouwde dienstwapen, de semi automatische Walther P99Q NL 9 mm. Aan de riem zaten ook twee magazijnhouders met in elk magazijn vijftien 9mm RUAG Action4 NL patronen met messing kogelkop.

Dat moest ruim voldoende zijn.

Hij haalde het wapen uit de holster, laadde het met een vol magazijn, controleerde het en stopte het terug. Het wapen was al sinds tweeduizendertien in gebruik bij de Nederlandse politie en hij was er zeer tevreden over. Natuurlijk was hij momenteel buiten diensttijd en niet bevoegd een vuurwapen te dragen en daar was hij zich terdege van bewust. Als het bekend zou worden zou hij zeker een groot probleem hebben. Zowel zijn baas als de Rijksrecherche zouden hem niet sparen en het zou hem zijn baan kunnen kosten.

Maar het kon ook anders lopen.

Achteraf zou de commissaris er misschien een legale operatie met gebruik van vuurwapen van maken. Afwachten maar.

Hij moest in elk geval de anderen van het team buiten schot houden. Had hij het niet zonder wapen afgekund? Tegenover vier, ongetwijfeld goed bewapende beveiligers zou dat niet meevallen. De beslissing zich al dan niet te bewapenen was snel genomen. Het zou vannacht zeker geen eitje gaan worden.

Hij ritste de zwarte sporttas weer dicht, sloot de achterklep van de Cupra en sloot de auto af. Vervolgens trok hij de zwarte bivakmuts over zijn hoofd en deed de zwarte handschoenen aan. Dit, in combinatie met zijn zwarte spijkerbroek en zwarte coltrui maakte hem vrij onzichtbaar

in de duisternis.

Na nog eenmaal de omgeving afgespeurd te hebben rende hij de brede straat over naar het hoge, ijzeren hek dat het terrein van het witte, stenen gebouw omheinde.

Op het hek naast de poort prijkte een groot, wit bord met daarop in opvallende rode letters gedrukt: "Nelissen Kliniek". Zorgvuldig manoeuvrerend om uit het schijnsel van de verlichting en uit het zicht van de camera's te blijven begaf hij zich naar de achterkant en liet zich vallen in de graskant met struiken.

Zover, zo goed.

Hij richtte zijn blik op het ruim zeven meter hoge, stenen gebouw met plat dak en grote ramen rondom. Een beneden- en een bovenverdieping. Achter de ramen was het donker. Geen enkel teken van leven, maar hij wist dat er binnen genoeg gaande was. Als zijn informatie klopte, en daar was hij vrij zeker van, werd er binnen met leven en dood gespeeld. Buiten het gebouw was niets te zien dat op een verband duidde met wat zich erbinnen afspeelde. Niets dat ook maar enige argwaan wekte.

Het geheel bood een doodse aanblik. Maar dat zou over een minuut of tien wel anders zijn.

In de achtergevel zag hij een brede roldeur bedoeld voor voertuigen en daarnaast een deur. Boven de deur hingen een felle lamp en een camera en er zou ongetwijfeld een alarmsysteem geïnstalleerd zijn dat bij het minste of geringste gerommel aan de deur zou afgaan.

Maar de deur was zijn doel niet.

Enkele meters naast de deur was een rij met tien ramen. Stuk voor stuk ongeveer een meter breed en bijna twee meter hoog. Het ging Jim om het vierde raam, geteld vanaf de deur. Dat was zijn toegang.

Moeiteloos werkte hij zich over het ijzeren hek heen, bleef uit het zicht van de camera en buiten het licht van de lamp en rende door het duister naar het bewuste raam. Volgens zijn bron zou het open moeten zijn. Het raam gaf mee en hij duwde het open.

Zijn bron had niet gelogen.

Hij klom over de vensterbank en belandde in een donkere

ruimte. Hij was binnen. Na het raam weer gesloten te hebben zag hij dat hij in een soort van kantoor beland was en hij liep naar de deur. Ook die bleek niet op slot te zijn en hij wierp voorzichtig een blik in de lange hal. Hij had zorgvuldig de plattegrond, die hij van zijn bron had, bestudeerd en wist waar hij moest zijn.

Eerst naar boven.

Twee met witte tegels betegelde trappen leidden hem naar de bovenverdieping en hij kwam uit in een lange, schaars verlichtte gang met aan elke kant twee deuren. Nog steeds geen teken van leven. Voorzichtig de eerste deur aan de rechterkant op een kier zettend, kwam een gedimd licht hem tegemoet en klonken geluiden van piepjes en zoemertjes. De deur verder openend kreeg hij de bevestiging van wat zijn bron hem had doorgespeeld en hij keek de grote, nauwelijks verlichtte zaal rond die alles weghad van een ziekenhuiszaal. Met aan beide kanten vier bedden met naast elk bed een piepjes en grafiekjes producerende monitor en een aan het bed bevestigde infuusstandaard. Zeven van de acht bedden waren bemand. Vier mannen en drie vrouwen lagen daar met tot aan hun kin opgetrokken gele dekens en keken hem verbaasd aan. Hoogstwaarschijnlijk was het laatste dat ze verwacht hadden te zien een man met een zwarte bivakmuts over zijn hoofd.

Hier had hij genoeg gezien.

Hij sloot de deur weer, wierp een blik op de andere deuren, maar liet die kamers voor wat ze waren. Hij wist wat zich daarin bevond. En dat was niet meer dan wat men in de voorraadkamers van een ziekenhuis zou vinden. Enige haast was geboden omdat het niet geheel ondenkbaar was dat de patiënten op de een of andere manier alarm zouden slaan. Hij begaf zich naar de trap en ging weer naar beneden waar de volgende ruimte op zijn lijstje stond.

De vier deuren aan de linkerkant gaven toegang tot een kantoor, twee spreekkamers en een koffiekamer. Tenminste, dat was hem verteld. Het ging om de rechterkant. Hij opende de eerste deur aan de rechterkant. Daar zou hij iets van belang moeten treffen. Hij zocht naar een lichtknopje en klikte het licht aan.

Het was een kleinere kamer met tegenover hem twee metalen stellingen met elk vier plateaus.

Op enkele plateaus stonden rode, afgesloten kunststof boxen die leken op koelboxen. Aan de rechterkant was een metalen deur met op een plaatje de tekst *Static Cold Storage*. Jim probeerde, maar deze deur bleek op slot.

Op naar de volgende ruimte.

Net voor hij zich wilde omdraaien voelde hij iets in zijn rug prikken en besepte hij dat hij nog geen beveiliging had gezien. Nu stond er waarschijnlijk een achter hem.

'Handen op je rug of ik haal de trekker over,' klonk een zware mannenstem achter hem.

In een fractie van een seconde verraste Jim de man door zich razendsnel linksom te draaien, daarbij het pistool uit zijn hand te slaan en hem met de rechtermuist vol in het gezicht te raken zodat het kraakte en het bloed uit de mond en de neus vloog. Waarschijnlijk een gebroken neus en een of meer gesneuvelde tanden, maar daar kon Jim even niet bij stilstaan. De beveiliging in zijn witte, nu met bloed besmeurde uniform viel achterover, haast tegen een collega aan die eveneens met getrokken pistool klaarstond om actie te ondernemen.

Op het moment dat zijn vinger zich om de trekker spande trok Jim de beduusde man die hij zojuist een mep had verkocht aan zijn blouse naar zich toe en loste de andere man het schot. De kogel raakte de man, die voor Jim als een schild diende, in de rug en Jim wierp de man met kracht tegen diens collega aan. De beveiliging wankelde achteruit en terwijl het levenloze lichaam van zijn juist neergeschoten collega op de linoleumvloer in de hal viel sprong Jim naar voren en haalde met een vuist uit naar het hoofd van de man.

Het ontbrak de uithaal echter aan kracht zodat de man wel geraakt werd op de wang, maar snel herstelde en opnieuw het pistool richtte.

Jim dook voorover en beukte met zijn hoofd de man met volle kracht in de maag waarop de man een ongecontroleerd schot loste en de kogel in een van de boxen insloeg. Beiden vielen op de grond, maar Jim herstelde sneller dan de man en sloeg een arm om zijn keel. Op zijn rug liggend, met de man half

bovenop zich, verstevigde hij zijn greep en kon de man niet meer doen dan wild met zijn handen naar Jims hoofd proberen te grijpen. Dit duurde nog geen tien seconden toen de man zijn poging uit de wurggreep te ontsnappen opgaf en zijn lichaam steeds slapper werd. Zodra Jim geen weerstand meer voelde liet hij los en kroop onder het bewusteloze lichaam vandaan.

Nauwelijks opgestaan dook de volgende beveiligiger alweer op. Hij verscheen achter in de lange hal met getrokken pistool en was duidelijk niet van plan veel woorden te verspillen.

Eigenlijk geen een.

De man loste meteen een schot. En nog een, maar miste Jim die terug de kamer indook en zijn Walther uit de holster op zijn heup trok. Hij hoorde voetstappen naderen en was niet van plan af te wachten. Soepel dook hij de hal in en vuurde daarbij twee kogels af richting de aanstormende beveiligiger. De kogels die de beveiligiger afvuurde misten doel. Een van de kogels die Jim afvuurde niet.

De beveiligiger, een lange, jonge man, werd in de schouder geraakt en het pistool vloog daarbij uit zijn hand.

Jim stond snel weer op en was in enkele passen bij de man die met zijn andere hand trachtte het pistool weer op te rapen. Met een welgemikte trap tegen de pols, die meteen brak, voorkwam Jim dat de man het vuurwapen kon oprapen. Een harde kniestoot in de maag deed de man dubbelklappen en een klap met de Walther op de nek deed hem naar de grond gaan waar hij roerloos bleef liggen. Jim raapte het pistool, een Glock G17PRO, van de grond en stak het achter zijn koppelriem. Een uiterst betrouwbaar wapen van Finse makelij wist Jim, met een magazijn capaciteit van maar liefst zeventien kogels. Geliefd onder beveiligigers en sportschutters. Hij had er op de schietbaan vaak een in handen gehad.

Het bevestigde opnieuw dat deze beveiligigers serieuze jongens waren met serieus goed materiaal.

Nog één te gaan, dacht hij, en was op zijn hoede. Het duurde geen twee seconden of de vierde man dook achter hem op en vuurde een kogel af. Jim had echter de voetstappen gehoord en dook op het moment dat de man schoot, opzij. Met volle kracht tegen een dichte deur aan die het meteen begaf en

openvloog.

In de twee seconden die hij had om zich te herstellen zag hij genoeg om zijn nachtelijke actie te rechtvaardigen. Hij waande zich in een operatiekamer zoals in een ziekenhuis. Vier volwassen personen in blauw gekleed met lichtblauwe mondmaskertjes voor, blauwe handschoentjes aan en blauwe mutsen op stonden om een persoon op een operatietafel heen.

Ieder scheen zijn, of haar, taak te hebben.

Er stonden monitors, infusen en trolleys met medische materialen tussen hen in en boven de patiënt hing een enorm apparaat met vier felle lampen.

Even verstijfden de vier en keken verbaasd en angstig tegelijk in Jims richting. De een had een scalpel vast, de ander verband en gaas en weer een ander een buisje om bloed en vocht af te zuigen. De vierde zat op een kruk voor twee monitors met lijntjes, cijfertjes en geluidjes.

Plots werd Jim van achteren bij zijn schouders gegrepen en achterwaarts terug de hal ingetrokken waar de beveiliging een arm om zijn hals sloeg en de spieren flink aanspande. Meteen daarop voelde Jim voor de tweede keer die nacht iets in zijn rug prikken en het was niet moeilijk te raden wat dat was. Nog voor de man de trekker over kon halen verkocht Jim hem een opdoffer in de zij door met kracht zijn elleboog naar achteren te stoten. Daarna draaide hij zich handig uit de verstikkende greep van de zware man, porde zijn Walther in diens buik en schoot.

Het gedempte schot had eigenlijk een eind aan het leven van de man moeten maken, maar dat deed het niet.

In plaats van opnieuw te schieten gooide de man zich voorover, met zijn volle gewicht tegen Jim aan en de bijna tweehonderd kilo samen beukten tegen een gesloten deur die met een klap openvloog. Het tweetal viel tegen twee metalen cilinders van ruim anderhalve meter hoog aan die met veel lawaai omvielen. Tegen andere cilinders aan. Jim duwde de man, die toch niet meer op volle sterkte was, met kracht van zich af en zag in een flits de opschriften op de stickers op de flessen. *O2. Medicinale zuurstof.* Aan enkele flessen waren slangen bevestigd die langs de wand omhoogliepen en door

de muur de kamer verlieten.

De man had zijn wapen laten vallen, Jim niet, maar voor hij opnieuw kon richten dook de man opnieuw naar voren.

Dit keer waren Jims zevenentachtig kilo en de bijna honderd kilo van de man te veel voor de cilinders en de daarop aangesloten apparatuur. Bij de impact van de twee lichamen schoten slangen los, ging apparatuur omver en spoot de pure zuurstof de ruimte in.

Vervolgens was een vonk van twee elkaar rakende, metalen flessen voldoende voor een vuurexplosie en Jim dook in een reflex terug de hal in. In een mum van tijd was de kamer gevuld met vlammen. Brandalarm loeide door het gebouw en de sprinklers schakelden in. Jim wist dat de man midden in de vlammenzee was gebleven en geen gevaar meer opleverde. Langzaamaan werd het vuur door het koude, neerplenzende water gedoofd en na een minuut stopte de regen uit de sprinklers.

Jim rende naar de operatiekamer, gooide de deur open en zag dat de vier personen in blauw gevlogen waren. De deur achterin de grote operatiekamer stond wagenwijd open. Onderweg ernaartoe keek hij naar een van de monitors bij het achtergebleven slachtoffer en zag aan de op en neer gaande lijn en hoorde aan het piepje dat hij leefde. Geluk. Hij was geen medicus en had misschien toch niets voor de man kunnen doen.

Achter de deur bevond zich een lange, smalle gang en hij zag nog net iemand door de deuropening glippen, helemaal achterin. Hij zou het viertal niet kunnen inhalen, maar had voor hij aan zijn nachtelijke actie begon de plattegrond van het gebouw bestudeerd. Het viertal zou buitenom gaan, dus ging hij binnendoor naar de garage en zoals hij al hoopte arriveerde hij eerder bij de auto's dan de vier.

Met getrokken wapen wachtte hij hen op toen de brede roldeur omhoog schoof. Het viertal stond meteen stil bij het zien van Jim die zijn pistool op hen richtte. Terwijl ze onmiddellijk hun handen de lucht in gooiden dacht Jim in de verte al sirenes te horen.

‘Alle machtig, Callahan. Had je dat nu niet anders kunnen doen?’ riep commissaris H. J. M. van Soesteren vanachter zijn bureau uit.

De woorden die met hoge, maar luide stem uitgeroepen werden waren gericht aan Jim die tegenover hem zat met zijn benen over elkaar en met een beker koffie in zijn hand. De kleine, kale, norske man was nog maar net begonnen aan zijn tirade en Jim hoorde het geduldig aan, even blazend over zijn hete koffie. Het was vijf over acht in de ochtend en de commissaris had hem meteen bij zijn binnenkomst op het politiebureau in vol ornaat, zoals dat natuurlijk bij een politiecommissaris past, al op staan wachten voor de deur van zijn kantoor.

Gelukkig stond de koffieautomaat daar net voor.

‘Wat een toestand,’ vervolgde de commissaris zijn tirade. ‘Illegale orgaanhandel. En dat in Nederland. Gewoon in een privékliniek. Uitgevoerd door twee artsen en twee assistent-artsen. En vier zogenaamde beveiligers die jij besloot om zeep te helpen.’

‘Maar zij waren begonnen,’ merkte Jim op. ‘En twee leven nog.’

‘Natuurlijk waren zij begonnen,’ riep de commissaris uit. ‘Daar waren ze voor ingehuurd. Huurlingen waren het. Kwamen alle vier in onze databank voor. En hoe zit dat met die acht mensen die jij gezien hebt? Waren die daar vrijwillig of gedwongen? God weet hoelang dit al gaande was. Wat een puinhoop. En ik heb sinds ik uit mijn bed gebeld ben geen minuut meer kunnen slapen.’

Hij pauzeerde even en keek Jim met ernstige blik aan.

‘En nu mag je mij vertellen hoe jij wist dat dit daar gaande was. Hoe kwam jij aan die informatie?’

‘Een anoniem telefoontje. Meer niet.’

Van Soesteren keek hem ongeloofwaardig aan.

‘En dat is alles? Een anoniem telefoontje en jij duikt er maar meteen bovenop? En nu even serieus, Callahan.’

‘Maar ik ben serieus,’ zei Jim die zojuist een slok genomen had. ‘Ik werd twee dagen geleden gebeld door iemand met informatie die mij te serieus en ernstig leek om niets mee te doen. De informatie bleek na wat onderzoek zo gedetailleerd dat het wel waar moest zijn. Ik heb ook de namen die genoemd werden nagetrokken, maar heb niets tegen de artsen en de assistenten kunnen vinden. Over wie de beveiligers waren tastte de beller in het duister. Ze wist alleen te vertellen dat het er vier waren.’

‘En maakte jouw beller deel uit van het medisch personeel?’

Jim haalde zijn schouders op.

‘Geen idee. Wellicht dat dat tijdens de verhoren nog naar voren komt, maar ik heb geen idee.’

De commissaris zweeg even, dacht even na en Jim maakte van de gelegenheid gebruik nog een flinke slok van zijn koffie te nemen.

‘En waarom heb je mij dit van tevoren niet gemeld?’ vervolgde de commissaris met luide, hoge stem. ‘Dan hadden we dit volgens de gebruikelijke procedure kunnen afhandelen met inzet van een arrestatieteam.’

Jim schudde zijn hoofd.

‘Dat kon niet. Het arrestatieteam zou tevergeefs binnengevallen zijn. Ze zouden niets illegaals aangetroffen hebben.’

‘En waarom niet dan?’

‘De bende die hierachter zit krijgt van iemand op dit bureau informatie doorgespeeld. Ze zouden dus van de inval geweten hebben.’

‘Alle machtig. Je zegt dat er een mol op ons bureau actief is?’

‘Dat zegt mijn tipgeefster.’

De commissaris dacht even na.

‘En toch had je het mij moeten melden. Of denk je soms dat ik gek ben?’

Jim zweeg, maar beseft te laat dat hij het korte stilzwijgen beter achterwege had kunnen laten.

‘Ook al trek je mijn mentale capaciteiten misschien in twijfel, ik ben nog steeds je meerdere en dergelijke acties duld ik

niet. Maar als het waar is wat jij, of jouw bron zegt, dan hebben we een groot probleem.'

Jim nam een slok van zijn koffie.

'Ik neem aan dat deze zaak naar een andere afdeling gaat?' vroeg hij.

'Natuurlijk, Callahan,' briepte de kleine commissaris. 'Eruit nu en drink je koffie voortaan op de gang op. Het laatste woord is nog niet gesproken en zoals vanouds zal natuurlijk de Rijksrecherche straks wel weer op de deur kloppen en ik heb nog geen idee hoe we dit recht moeten gaan breien. Eruit nu en zorg dat je beschikbaar blijft.'

Jim stond op, liep naar de deur en draaide zich weer om.

'Maar...' begon hij, '...het lijkt me dus het beste voorzichtig te zijn met belangrijke informatie.'

Van Soesteren knikte en mompelde: 'Natuurlijk. We moeten voorzichtig omspringen met het beetje informatie dat we hebben. Er moet nog veel uitgezocht worden. Praat er nog met niemand over en als het moet, wees uiterst schaars met je mededelingen. Ik ga dit doorspelen naar de betreffende afdeling.'

'En mijn team?'

'Vertrouw je je mensen?'

'Zeker. Honderd procent.'

'En toch heb je ze niet ingelicht.'

Op dat moment ging de vaste telefoon op het bureau over en maakte Van Soesteren een wegwijsend gebaar.

'En wat vertel ik de mensen van de Rijksrecherche?' vroeg Jim nog.

Van Soesteren nam de telefoon op en legde een hand over de microfoon.

'Zeg maar dat je actie van vannacht in opdracht van mij was,' zei hij met hoge stem. 'Ik zal ze alvast inlichten. Ze komen toch eerst naar mij toe. En ik denk dat een volledig verslag wel handig zou zijn. Op mijn bureau. Zo snel mogelijk.'

Jim stak een duim op en verliet het kantoor. Eigenlijk best tevreden over de afloop van het gesprek. Terwijl hij naar de open trap liep gooide hij zijn lege bekertje in de vuilnisbak en keek over de balustrade naar beneden. Daar wachtten Rudi, Alice en Lizette hem al op. Met nieuwsgierige blik volgden ze

hem de trap af en scharden zich zodra hij beneden was meteen om hem heen.

‘En?’ vroeg Rudi, de grote man van vierenvijftig jaar met de donkere baard en zware stem. ‘Hoe ging het?’

‘Het is oké,’ antwoordde Jim.

‘Maar je had ons moeten waarschuwen,’ zei Lizette, de vrouw met het korte haar. Met haar achtendertig jaar was zij drie jaar ouder dan Jim. ‘Dit had heel slecht kunnen aflopen.’

Alice, de andere vrouw, was met haar vierendertig jaar een jaar jonger dan Jim. Ze hield zich een beetje afzijdig en zei niets. Ze was alleen maar blij dat het goed afgelopen was. Ze gooide met een hoofdbeweging haar lange, blonde haren naar achteren en friemelde wat met haar vingers. Zodra ze zich daarvan bewust werd stopte ze en haalde diep adem. Ze hoopte dat niemand de spanning in haar zou opmerken. Jim was haar het dierbaarst op aarde van alles en iedereen en ze wist niet wat ze zou doen als hem iets moest overkomen. Haar adoratie voor hem was tot nu toe nog onopgemerkt gebleven, hoopte ze. En dat moest zo blijven ook. Ze wist dat hij met een lieve vrouw getrouwd was. Iemand die hij kende sinds zijn jeugd en dat ze twee lieve kinderen hadden. Al jaren geleden had ze zich erbij neergelegd dat hij onbereikbaar voor haar was, maar haar gevoelens voor hem bleven onveranderd. Hoezeer ze ook haar best deed ze te onderdrukken, haar gevoel voor Jim raakte ze niet kwijt.

‘Hoe gaat het nu verder met die kwestie?’ vroeg Rudi die wist dat dit tot op de bodem uitgezocht moest worden. Maar niet door Jims team.

Jim zuchtte.

‘Niet onze zaak. Maar we hebben er nu wel even tijd voor. Laten we die artsen maar eens gaan verhoren. Kijken wat ze ons kunnen vertellen over hun handlangers want het lijkt me sterk dat ze die handel helemaal zelf runnen. Er moeten meer mensen achter zitten.’

‘Het schijnt een bekende privékliniek te zijn, gespecialiseerd in kleine ingrepen,’ zei Lizette. ‘Ik heb al nazoekwerk gedaan en tot vannacht viel er niets op die kliniek aan te merken. De vier mensen die jij aangehouden hebt staan gewoon op de site van de kliniek vermeld met foto en uitgebreide cv en

specialisatiegebied. Een van de twee artsen is algemeen chirurg en werkt met een assistente, de andere arts is anesthesioloog en heeft ook zijn vaste assistent.'

'Ze boden geen enkele weerstand,' zei Jim. 'Die vier beveiligers zijn een heel ander verhaal. Goed bewapend en ze wisten van wanten. Van de nog twee levenden verwacht ik geen nuttige informatie te krijgen. Die zullen echt niets loslaten. Laten we die twee artsen maar eens aan de tand gaan voelen.'

Hij keek Lizette aan.

'Lizette, als jij met Rudi de anesthesioloog in verhoorkamer een aanpakt dan gaan Alice en ik met de chirurg babbelen in twee. In elk geval tot die mensen van de Rijksrecherche arriveren. En nog iets: we hebben een mol op het bureau. Hou daar rekening mee.'

'Wat?' zei Rudi. 'Ook dat nog.'

'We moeten dus op onze tellen passen. Maar dat is voor later. Laten we maar aan de slag gaan.'

Lizette en Rudi draaiden zich om en liepen de lange gang in waar ook de verhoorkamers zich bevonden, gevolgd door Jim en Alice.

'Alice,' zei hij zachtjes, 'niet vreemd opkijken dadelijk. Ik zal het je later uitleggen, maar we gaan iets ongebruikelijks doen.'

Alice fronste haar wenkbrauwen. Gewend aan zijn onvoorspelbare acties zweeg ze en was alleen maar benieuwd naar wat hij van plan was. Ze passeerden Lizette en Rudi die kamer een binnenstapten en gingen de tweede verhoorkamer binnen. Naast de deur stond een jonge agent in uniform en aan de metalen tafel zat een man van middelbare leeftijd met de handen geboeid op de tafel. Tegenover hem stonden twee stoelen en lag een kartonnen map.

Jim keek de jonge agent aan.

'Dank je,' zei hij, 'je kan wel gaan hoor. Het lukt hier verder wel.'

'Maar, moet ik op de gang wachten?' zei de jonge man.

'Nee hoor. Ga maar wat drinken, het is nog vroeg. Ik haal je wel als de verdachte terug kan.'